

[Ole Bjørn Kraft.]

belser, men for mig er det ikke muligt at skille dem ud som enkeltstående led. Der er en indre og afgørende sammenhæng mellem den europæiske genopbygnings bestræbelser for at sikre denne genopbygning, fred og frihed igennem fælles forsvarsforanstaltninger. Lad mig sige det endnu en gang, som jeg har sagt det under debatten om Atlantpagten: man kan ikke her drage en sammenligning mellem det værgeløse militære tomrum, som Danmark udgør, og Sveriges og Schweiz's stærkt væbnede neutralitet, der i givne situationer kan indskydes som fast led i demokratiernes forsvarskæde.

Atlantehavspagten er nu underskrevet. Foran os ligger opbygningen og udførelsen i virkeligheden af de planer, den giver udtryk for. Den bygger på alle områder på gensidighedsprincippet. Vi har ret til at vente, at den vil yde os værdifuld bistand til at løse vor del af opgaven, men vi selv har pligt til at løse disse opgaver efter pagtens forudsætninger. Det vil i første række sige, at denne sommer må bringe en endelig ordning af, hvorledes vort forsvar skal opbygges. Det er ikke første gang vi opfordrer hertil, og jeg kan ikke undlade at beklage, at det stadigvæk er gået meget langsomt med det arbejde, som er påbegyndt, og som burde og kunne have været længere fremme. Det er i det mindste ikke nemt at finde nogen antagelig forklaring på, at hjemmeværnet ikke er mere udbygget, end det er. Det er først et par dage siden kompagnicheferne er blevet udnævnt, og endnu mangler, såvidt jeg ved, udpegningen af de civile udvalg, der skal bistå ved opbygningen af hjemmeværnet. Jeg håber, at forsvarsministeren, når han får ordet i morgen, kan forsikre os om, at de ydre rammer om hjemmeværnet i meget nær fremtid vil være i orden, og jeg håber, at grundlovsjubelåret vil se os i fuld gang med udformningen af den nye forsvarsordning.

Også her må jeg henvende nogle bemærkninger til det radikale parti. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har erklæret, at det ikke er hans og hans partis hensigt at ville modarbejde Atlantpagten efter vor tilslutning til den. Men vil det radikale parti også være med til at opfylde pagtens forudsætninger og ikke søge at lægge hindringer i vejen for, at vi i fuld sandhed opfylder disse forudsætninger? Vil det radikale venstre erkende, at med tilslutningen til Atlantpagten er der skabt et helt nyt udgangspunkt for debatten om forsvars-

sagen her i landet, som også det radikale parti må være forpligtet til at tage hensyn til, hvis det ikke er dets hensigt at undergrave hensigten og meningen med den udenrigspolitik, som nu er landets? Og hvad siger retsforbundet, retsforbundet, hvis formand stemte for pagten? Jeg tror virkelig, at det vil være nødvendigt, at de to partiers ordførere, både af hensyn til selve de spørgsmål, her er omtalt, og af hensyn til en klaring af den politiske situation og de to partiers forhold til regeringen, udtaler sig om deres bedømmelse af de forhold, jeg her har fremdraget.

Den ny ordning de vestlige demokratier imellem og den udvikling, der har fundet sted mellem stormagterne, har gjort spørgsmålet om Tysklands fremtid aktuelt. En almindelig tysk fred synes ikke at være en nærliggende mulighed. Derimod må vi også nu i dansk og sydslesvigsk politik regne med, at dette år vil se en vesttysk stat dannet, en tysk centralregering oprettet, der overtager en betydelig del af besættelsesmagtens tidligere beføjelser. Forhandlingerne herom har i øjeblikket nået et dødt punkt, men vil utvivlsomt snart blive ført videre. Det må stå klart, at denne udvikling er af den største interesse for vort land, at der her vil blive truffet afgørelser, som i allerhøjeste grad berører vore interesser, først og fremmest naturligvis de sydslesvigske, men også meget betydelige danske økonomiske interesser og interesser af anden natur. Den danske regering har imidlertid indtil nu fastholdt det standpunkt, at Danmark ikke ønskede sig repræsenteret ved de overvejelser og forhandlinger, som foregår, inden den endelige beslutning tages. Mit parti har på et meget tidligt tidspunkt, allerede i marts—april måned ifjor fremsat ønske om, at Danmark blev repræsenteret, når Vesttysklands fremtid blev tilrettelagt. Regeringen afviste dette forslag, som den afviste den henvendelse, formændene for venstre, det konservative folkeparti og retsforbundet den 31. maj rettede til regeringen, og som sigtede imod at finde en ny vej i Sydslesvigpolitikken. Jeg har desværre ikke meget håb om, at regeringen nu i den 11. time vil ændre sit standpunkt. Det bliver da også regeringens ansvar, at de muligheder, som her har foreligget såvel med hensyn til sikringen af Sydslesvigs fremtid og opfyldelsen af dansk politikens ønsker på disse områder som med hensyn til andre vitale interesser, der her burde varetages, bliver forpasset. Jeg betragter det som et rent